

מתיקות השבת

י"ל ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין פניה"ק ירושלים ת"ו | כראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאווע שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדרור בעל 'שבת הלוי' זצוק"ל

שיעוריו של מורינו ראש הישיבה שליט"א מתקיימים בימי שני ורביעי בשעה 7:30 בערב. בהיכל בית המדרש 'לובלין' רחוב חגי 22 ירושלים קומה ד'

מתיקות הויסנים

המטוס מקרטע ועומד להתרסק!!!

השבוע ביום ראשון נסעתי בקרנלי לכולל מבית שבת שמש לירושלים. התישבותי לתמי ליד יהודי זמן נטוא פנים ולא ידעתי איו הפתעה משמעותית הוא הולך לתל ל'.

הזקן הרב ד. ה. שליט"א החל לשוחח אתי אודות חסדי ה' שראוי לנו לשמח ולהודות לה' על עצם כך שאנו חיים ונושמים שכן שום נשימה אינה מובנת מאליה, ובתקופת הקורונה שחיינו זה עתה בארץ הקדש יהודים רבים התקשו בנשימותיהם וכלם הכירו לחבש מסכות על אפם, ובגד התבגר לכלם שהנשימות הם מצרך יקר ביותר.

ואז הרב ד. מפתיע אותי בדברים הבאים: לי אישית ישנה הרגשה מיוחדת במתנת החיים שלי עקב הספור הבא. ור' ד. פתח בספורו המסעים והמרגש: לפני קממש עשרה שנה נסעתי לצרפת לצורך הכרח מסים וחזרתי משם לארץ הקדש בלילה שלפני תשעה באב, כל שעות הטיסה הכל התנהל כרגיל ללא שום תופעה חריגה אלא שחצי שעה לפני תם הטיסה ראיתי את הדלילים שהסתובבו בין הנוסעים שלפני נעשו לחצים מאוד והזדרזו להכנס לחדרם.

הדבר גרם לי חשד ואמרת לחברי שישב ליד: אני חושש שמתחשק כאן איוו שהיא סכנה... חברי השיב לי באדישות: הכל בסדר אל תכנס לפחדים! אבל אני לא נרגעתי בשום אופן והחלטתי לקום ולברר מה ארע. לא היה צריך זמן רב כדי שיתגלה לי מה שנודע לכלם: המנוע של המטוס התקלקל ולא עובד והמנוע השני חלש מאוד!!! המטוס החל לעלות ולרדת, לפל ימינה ושמאלה - "יעלו שמים קרדו תהומות", והנוסעים כפויכו ונכסו לפאניקה נוראה.

המסך המעשה בעמוד ד'

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

לא כל אחד מבין את המתיקות שבבגד קרוע!...

הכנעה הרי שאין התחשבות בין האיש לאשה והשלום רחוק מביתם.

וכשהקב"ה רואה שאין הכנעה בין בני הזוג, הוא מביא להם צרות. וכגון שהילד חולה וצריך ללכת לבית חולים בבקלה ובצער, והכל בא כדי להכניע את רוחם של ההורים לפני ה' ואחד כלפי השני. וכיוצא בזה מצינו בגר שבא להתגורר, שדוחים אותו כדי לראות האם יש לו הכנעה שהוא מוכן להיות יהודי על אף הקשיים הגרוכים בקב, ורק אם הוא נכנע מקבלים אותו להצטרף לעם הקדוש.

ויכמו כן, מצינו באליעזר עבד אברהם שבקש מרבקה בקשה משנה ומציקה מאוד - להשקות אותו ואת גמליו, אף על פי שדבר זה אינו מדרך ארץ לבקש מבת בשוק בקשה קשה שכזאת.

אבל הוא עשה זאת משום שאברהם אבינו למדו לחפש ליצחק אשה שיש לה הכנעה, ולכן הוא בחר אותה האם היא לא נאותה למלאות את משאלתו המציקה או שהיא עושה זאת בחפץ לב. ובזה הוא ידע שהיא ראויה ליצחק ההולך בדרכו של אברהם עמוד החרס.

יום מתוק או מריר?

וכך הקב"ה נוהג עם האדם, שלפעמים חיו מתנהלים לו כשורה ויש לו שלום בביתו ועם כל מקריו, ולפעמים חיו מתנהלים עם קשיים ברוחניות ובגשמיות. והעצה היא לכופף את הראש בהכנעה לפני כל גל וגל שבא לפניו, ויראה לשמח את בני ביתו וילדיו גם בזמנים שעוברים עליו קשיים ומצוקות. והשמחה האמתית שראוי לשמח בה את המשפחה היא ביחס הטוב ובחמימות - שיחמם את לבם בדברי אהבת ה' ויראותו, בכך שיספר להם ספורי אמונה על החסדים והנסים שה' עושה בעולם בכלל ועם משפחתם בפרט.

"זאת חקת התורה". לאחר חטא קרח, שטמא את לב העם למרד בה' ובמשה עבדו, נתן לנו הקב"ה את מצות פרה אדומה המטהרת משמאות. והנה דרך העולם להעריך את הצדיק לאחר פטירתו, אבל בהפסרת קרח קראנו על שמואל הנביא שדאג שלא יהיה בלב העם טרוניא כלפיו - עוד בימי חייו ולא רק לאחר פטירתו. וודא עמיהם שהוא לא עשק שום אדם - אף על פי שבדאי הוא נעזר על ידי העם, כמו ההכרח של כל מנהיג - בכל זאת הוא הוכיח להם שכל מה שעשה היה לטובתם.

ודאג לעשות זאת בימי חייו, כי העקר הוא לנקות את הלב מטענות על הבריות עוד בימי חייהם של הצדיקים ושל חבריו ולא רק לאחר פטירתם. ולצורך זאת ראוי לאדם לערוך בכל יום ויום חשבון נפש, כדי לנקות את לבו מכל תרעמת כנגד ה' וכנגד חבריו ובפרט כנגד בני ביתו.

וקרח נהג בהפך מזה, שכששמע על מצות מתנות כהונה עמד לפני העם ועשה להם משל לאלמנה שמושה ואהרן לקחו ממנה את מתנות הכהונה. וכמו כן, טען נגד מצות ציצית ופתיל תכלת - מה שלענינו מצוה זו נראית ככבוד, אבל עלינו לזכר שעקרה של מצוה זו אינה ללבש טליתות כמו שאנו לובשים אלא שאדם שיש בכבודו ארבע כנפות עליו לתלות חוטים בד' כנפות אלו. ודבר זה נראה לעיני קרח כדבר מוזר ומשנה המבזה את האדם שנואה כלובש בגדים קרועים ומטלאים.

מתיקות ההכנעה

והמדה העקרית שהיתה חסרה לקרח היתה מדת ההכנעה, שמדה זו היא מדה יסודית לחיים ובפרט לבגית הבית היהודי ולקיומו. שאם יש לאשה הכנעה כלפי האיש וכן להפך - יש תקנה לבית הזה להחזיק מעמד, ואלו כשאין

ולכן אדם שה' ברח אותו בממוזן, עליו להשכיל לעשות חסדים עם ממוזו ולגמול חסדים בעצמו עם הנפירות - לתת אכל לנזקקים וכדומה. כי הזמן חולף במהירות עצומה, ותכף האדם עומד לפני בית דין של מעלה לתת דין וחשבון לפני יודע תעלומות.

וכמו שהפכת עשיר גדול מאוד בארצות הנפירות שיראת ה' בלבו, ובכל ליל ששי הוא נוהג לסייע ברכבו ולחלק בעצמו סלי מזון למשפחות נזקקות. ואף על פי שנקל לו להשיג פועל שיעשה זאת, כמו שאות כל עסקיו הוא מנהל על ידי פועלים, בכל זאת הוא בחר לעשות את החסדים בעצמו. והסתיר זאת ששום אדם לא ידע מכה, ודבר זה התגלה לאזני.

עשיר שמתנהג בפועל

ודבר זה מעורר אותנו לנצל את כל רגעיו חייו לטוב ולחסד, ולא לרדף אחר הממון ותאוות עולם הזה. ויזכר שכמו שעד היום ה' כלכלו, כך ה' משיך לכלכלו תמיד. ואדרבה, אם ישקיע את זמנו בתכלית, ה' יכלכלו בנחת ובקלות.

אבל אדם שמרגיל את עצמו לתאוות, הוא ישאר עם תאוותיו והכליו עד ליומו האחרון. והממון לא יתן לו שלווה, שהרי "מרבח נכסים מרבח דאגה", והוא עלול להיות מלא בדאגות וכעסים על אותם שלא ישלמו לו שכר דירה וכדומה, ובאחרית ימיו כשהוא יפרד מהממון ילך למנוחות הוא יגלה שהוא טרח להקל ולריוק.

ועל כך ראוי לאדם לערף בכל יום חשבון נפש - האם הוא מטיב לבני משפחתו ומשקתו או לא. ובאמת כמה טוב שאדם עושה בדברים שבין אדם למקום ובדברים שבין אדם לחברו, עליו לא להסתפק בזה אלא לראות בכל פעם להוסיף ולעשות טוב יותר, כי זה תכלית ביאתנו לעולם - לעשות טוב ולעלות מחיל אל חיל.

ומשה רבנו אומר לקרח ועדתו: "זאת עשו קחו לכם מחתות... ונתתם עליהם קטרת". הקטרת שריחה טוב, מזכירה את הנשימות שעולות באפינו, ובה משה רבנו בא להזכיר להם - ברנעים אלו אתם הרי מקבלים נשימות מאת ה', ועליכם לכהן את עצמכם האם אתם משתמשים קצת בנשימותיכם למטרה טובה או לרעה.

אבני החשן על לבו של קרח?!

שחברו מצליח מאוד ומרויח הרבה ואלו הוא חי בדחק יותר - שלא יתקא בו אלא ימתין בסבלנות, וכך יזכה שעוד יבוא היום וה' ישפיע גם עליו טובות, ואם לא בעולם הזה אז בעולם הבא.

בריאה חדשה אצלך

ומשה רבנו אומר: "בזאת תדעון כי ה' שלחני". ולכאורה, וכי משה צריך להוכיח שה' שלחו? אלא, משום שאין בעולם שום דרך להוכיח

וכשם שאהרן זכה שאבני החשן יהיו על לבו בזכות "ויראך ושמח בבלבו" (שבת קלט.) - כך אם קרח היה שמח בבלבו על גדלתם של משה ואהרן, היה זוכה לשאת את אבני החשן על לבו. אלא שהוא לא בא מהקטרת לאריכות אפיים, וברוחו הקצרה לא רצה להמתין בסבלנות להצלחתו הגדולה, ונענש והפסיד את עולמו.

ומכך אנו למדים שגם כאשר אדם רואה

משה הציע לקרח ועדתו לעשות קטרת - שהקטרת מלמדת מדת אריכות אפיים, כי כשאדם נושם נשימות טובות כמו שהקטרת גורמת בריחה הטוב, אזי יש לו סבלנות.

ומשה בא לומר לקרח, תמתין בסבלנות ויתכן שתתקף תזקה ותהיה כהן גדול אחרי אהרן וכהן. וכמו שאומר הא"י ז"ל, שקרח הוא סופי תבות "צדיק כתמר יפרח", משום שהוא היה אמור להיות ממנהיגי ישראל.

לעשות שנוי בהרגל

בציור שבכותרת הגליון: נכר היאך הקטרת שנעשתה בבית המקדש גורמת לבני האדם ולעצם שברוחו להתעטש. והיא גורמת להם גם לאריכות אפיים.

כיצד הקטרת גורמת לאריכות אפיים?

ומי השתמש בקטרת בלי לבא ממנה לאריכות אפיים, ומה היה ענשו?

בציור שלפנינו: אנו רואים יהודי שמספר לחבריו בהתפעלות על הנס שעשה עמו ה' כששהה במקום שהתמוטט. ונצל משום לחיים ורק עצמות ידו ורגלו נשברו והשומעים את דבריו מתפעלים מדבריו מאד. ולעמדתו עומד יהודי צדיק ומתפעל לעיני תלמידיו מכוס מים שה' נתן לו לשתיה. ומספר להם על מצב שארע לו בעבר שלא היה לו מים לשתיה ומכך הוא יודע להעריך קצת את המים שיש לו בכל יום.

דבריו של מי מהנשים רצויים ביותר?

איזה מנהיג התפלל על כל יהודי שה' יעשה עמו הנהגות שונות מהרגילות, ומדוע?

ההסבר המלא לציורים והתשובות לשאלות במאמר: 'לא כל אחד מבין את המיתות שבבגד קרוע!...' ובמאמר: 'אבני החשן על לבו של קרח?!'

בציור שבתוך המאמר הראשון: נכר עשיר גדול שבנגיני נשקים מתחלף אף אין לו שלות חיים. האם גם לעשיר מפקל כזה יש על מה לכעס ולא להיות שלו?

רבנו של עולם, תן בנו דעת להתפעל מהנסים ומהחסדים שעשית עמנו בעבר בהנהגות השונות מרגילות חיי היום יום שנהגת עמנו. ועל ידי זה לא נצטרך לסבל מהנהגות קשות, שלא יבואו עלינו מן השמים חלילה כדי לעוררנו להכיר אותה.

ועל כן מודים אנו לפניך על שהצלת אותנו ואת בנינו כאשר היינו בכלל סכנת חיים, או שאחד מאברנו היה נתון בסכנה (ראוי לפרט כאן את הנסים הפרטיים שעשה עמך ה'). וברחמיך מטיב את אהריתנו יותר מראשיתנו, שמכאן ואילך לא יבואו עלינו שום צרות ושום דבר סכנה ובהלה, וגופה לעבד אותך תמיד באהבה ובהתפעלות ובהתחדשות על שהצלתנו בעבר מקל צרה ומקל נעה, אמן סלה.

הללו שה' עשה בבריאה. אך הוא לא השקיע לעשות זאת, ולכן הצריך שהבריאה תשתנה בעבורו לרעתו.

ומכאן החכם למד להזכיר לעצמו בכל פעם את הטובות שה' עשה עמו - באופן של שנוי מחיי היום יום, שהיה קצין יציאת מצרים הפרטית שלו. וכגון שיזכר את החסד שפעם בנו נחבל בידו וכמעט נגדעה לו האצבע ח'ו' וה' רחם עליו והציל את אצבעו, וכן על זה הדרך יזכור את החסדים שה' עשה עמו במקרים משנים מדרך הרגיל שארעו עמו. ויספר את החסדים הללו בביתו ולחבריו בהתפעלות גדולה, ובפרוט כל חסד שארע עמו בזמן צרתו, וכשיעשה כך לא יצטרך שה' יעשה לו שנויים רעים מחיי היום יום כדי לעוררו.

ומה שמששה בקש "אם בריאה יבא ה'", הינו שה' יבא בריאה חדשה לכל אדם כדי לעוררו להכיר את ה', ויתקיים בו בכך שה' יעשה עבורו הנהגה חדשה לטובה שתעוררו להכיר את ה'.

כשהיא קטנה. וכגון שאם יש קשי קטן, לו או לבנו, יכנע על ידי זה ויתעורר להכיר את ה' ולהודות לו על כל הטוב שעשה עמו עד עתה, ועל כל הטוב שיש לו גם עתה מלבד הצער הזה. ויבין שגם הצער הזה הוא מתנה מאתו יתברך - לקרבו אל התכלית, וכך לא ידקדקו מן השמים להביא עליו יסורים גדולים יותר.

וזה שאומר משה לעם ישראל - הרי כל מחלקת קרח ועדתו נובעת מכך שאינם מעריכים את הטוב שה' יתברך עושה עמהם, ושקרבים אליו בקרבה גדולה. שעל כן הם מתמרמרים על כך שאינם מנהיגים ועל רצונם להיות כהן גדול, ומפני המרמור שלהם הם מתכחשים לכך שה' שלחני.

רגילות שמשפחה את התכלית

ולכן אומר משה - אם קרח ועדתו ימותו כמות כל האדם, כלומר שהם יחיו חיים מתקנים ורגילים וימותו לאחר אריכות ימים ושנים, הרי שאז הם יטענו שלא ה' שלחני. כי הם ימשיכו במרמור שלהם מפני שאינם שמחים בטוב שיש להם בתדירות, שהוא הטוב שה' נותן לאדם - כדגמת הטוב שה' משפיע לעולם מששת ימי בראשית שבני האדם לא מעריכים את הטובות הללו.

לכן בקש משה מה' שיבא בריאה חדשה ויעשה שנוי מהרגילות של הטובות שהוא נותן יום יום, כדי שיתעוררו להכיר בחסדים שה' עושה עמהם, ומתוך כך ישמחו בחלקם ויפסיקו ממחלקתם ויודו בכך שה' שלח את משה. ואלו קרח לא היה חולק על משה, היה זוכה שה' היה עושה לו שנוי לטובה - התחדשות של חסד ושפע שיגרו לו להכיר את ה' ולשמוח בחסדיו. אבל מחמת שהוא חלק על משה עבד ה', לכן הכרח משה לבקש מה' שיעשה לו שנוי לרעה והאדמה פצתה את פיה ובלעתו עם כל אשר לו.

זכירת יציאת מצרים הפרטית

ועצתו של קרח היתה להתעורר להכיר בחסדי ה' שעליו, על ידי שיתבונן בשנויים שה' עשה בבריאה בעבר - ביציאת מצרים, ועל ידי זה היה מתעורר להכיר בחסדי ה' דרך השנויים

מהי האמת - שעל כן משה היה צריך כאן להוכיח זאת בחוש פעם אחת, מה שלא יחזר על עצמו לעולם.

"אם כמות כל האדם ימתון... לא ה' שלחני". ולכאורה, וכי יש הוה אמינא שה' לא שלח את משה אף אם הם ימותו כמות כל האדם! אלא, הפנה היא שאם הם ימותו כמות כל האדם הרי שהעם ימשיכו לטעות ולטעות שה' לא שלח את משה. "ואם בריאה יבא ה'" - משה רבנו מתפלל כזה לה': אגא, תבא לכל יהודי בכל הדורות בריאה חדשה שתגרום לו לחזק את אמונתו בה' ובצדיקים.

ואם האדם זוכה, הבריאה החדשה היא מתנה וטובה חדשה שה' משפיע לו - שהיא מתוקתת את אמונתו ואהבתו לה', וחלילה להפך להפך. ואכן ה' בורא לכל אדם בריאה חדשה שונה משל חברו - יש בני אדם שמתקשים למצוא את זוגם, ויש שקשה להם מאוד לזכות לילדים. ויש שזוכים לילדים בקלות, אבל נולד להם ילד לא בריא או שלאחר לידתו נכנס בו חיידק וכו'. וכל זה כדי לעורר את האדם להכיר ולזכור את ה'.

וכמו שספר לי אברהם, שתקף את בנו הבכור חידק אלים מיד לאחר לידתו, והצריך לשבת עמו למשך חודש שלם בבית החולים כשהוא מלא בצער ובפחד גדול על גורל בנו שסכנה נשקפה לחייו.

התעוררות שמציצה מסכנות

ורש"י באר שמששה בקש מה' שיבא בריאה חדשה. והביא את דברי חז"ל (סנהדרין ק"ג) שפרשו: "אם בריאה" - פה לארץ מששת ימי בראשית מוטב, ואם לאו - "יבא ה'". ויש לבאר את פרוש רש"י יחד עם פרוש חז"ל, שבודאי משה ידע שה' ברא את פי הארץ מאז ששת ימי בראשית, וכמו כן לכל אדם ה' ברא בריאה חדשה. ומשה בקש שה' יביא לכל אדם את הבריאה החדשה שהוא יתברך הכין לו מאז ששת ימי בראשית, כדי שיתעורר להכיר את ה'.

ולכן עלינו להחכים ולהתעורר מאוד מקל הנהגה שונה מהרגיל שה' נוהג עמנו - מיד

אפשר להוכיח את האמת?

למגפה נוראה, ולא התעוררו מפי הארץ שנפער לשוב בתשובה ולשמוח בחלקם ולא לחלק על משה.

כי תמיד יש לאדם בחירה, והם לא עמדו בניסיון וטענו על משה שהוא אשם בכך שקרח חלק עליו, מפני שכידוע (בשם בעל הבן איש חי) שקרח חלק על משה מפני שאשתו הסייתה אותו בגלל שקנאה בצפורה אשת משה שמששה עשה לה שרשרת מפארת מפסלת הלווחות. ועל

כשאדם מזכיר לעצמו את השנויים שה' עשה עמו ומתעורר מהם, זוהי הדרך המבחרת והמועילה יותר מכל שנוי שיעשה לאדם מן השמים.

שהרי מצינו שאף על פי שמששה פעל שה' יעשה את השנוי הגדול בבריאה, שהאדמה פצתה את פיה ובלעה את קרח ועדתו כדי להוכיח את האמת, בכל זאת העם המשיכו במחלקתם על משה שגרמה

ועוד טענו שבאמת קרח ראוי להנהיג יותר ממשנה, כי משה כבר מבגד וקרח הוא צעיר שנושא עם הארון בגבה.

ומה שה' מחה על כבודו של משה בפתיחת פי הארץ, הם טענו שזאת מפני שבתחלה הוא הביא את התורה. אבל הם סברו שכביכול כיום קרח ראוי יותר ממנו למנהיגות ח"ו.

כך העם טענו שמשנה אשם במחלוקת קרח, כי היה לו להסתיר את עשירותו מעיני הבריות כדי שלא יקנאו בו.

ולא השכילו להבין שמה שפתיחת פי הארץ למדה אותם - שה' שולחני - פירושו לא רק שהמצוות שמשנה נתן הם על פי ה', אלא שגם כל מעשי משה הם על פי ה', גם אותם הנראים כמעשי חלין. וכיין שנתן שרשרת זו לאשתו, בודאי עשה זאת על פי רצון ה'.

המשך מתקוות הגויסים

כלם החלו לצעק מפחד אימים: 'המטוס מקרטע ועומד להתרסק!!!' הגויים שנסעו במטוס צעקו לנו: אתם יהודים, תתפללו! יש לכם כח לפעול בתפלות שלכם. בבקשה תתפללו שלא נפל, שלא נתרסק! אנחנו כמוכן התפללנו ועשינו ודוי, ובאותם רגעים כל מהלך חיי עבר למול עיני, וזכרתי את ה' וזכרתי את ה' מאז היותי ילד קטן בבית ובחיידי, כמו כן זכרתי את ה' הקסד שה' הכניס אותי תחת החפה, ולאחר מכן נתן לי בנים ונות, ובכיתי בדמעות שליש מרחמנות עליהם שפעת הם פנהא עומדים להתבשר על קר שאבא נאבד ואפלו לא יוכלו לקבר אותו!!!

אני ישבתי ליד החלון ולפתע ראיתי דבר שהרעיד את ליב... ראיתי כמין אש ענקית באזור של המנוע ועל המטוס. נבהלתי מאוד והבנתי שזה הסוף! קראתי טוב פעם 'שמע ישראל' בצעקה גדולה, וזעקתי תפלות נוראות שבקעו מעמק לבי שבהם התחננתי לה' תציל אותי אני רוצה לחיות!!! ואני מבחין שהמטוס אמנם משלטל בין שמים לארץ אבל הוא עדין ממשיך לטוס...

פעת המטוס טס מעל יון במקום שיטנו שם אתר תירות עם שדה תעופה קטן, ובנסים גמורים המטוס הצליח ברגע האחרון קמח לנחות שם כאשר אין שום נזקים בגוף לנוסעים.

כאשר ירדנו מהמטוס נכנסנו לאהל אחד עם הטיס והצוות שלו, ובקשנו רק מקום להניח את הראש לשנה אחרי המאדע המתיש שעבר עלינו, אבל הטיס (שהיה אמנות העולם) בקש לעצר אותנו

לרגע ואמר: נוסעים! קרם בעוד כשש שעות יגיע מטוס חלופי על מנת להביא אתכם לארץ ישראל אבל לפני שאנחנו נפדים אני מרגיש שאני חיב לספר לכם מה התרחש אתכם, וכך הוא אמר:

אתם כבר הבנתם שהינינו במצב נורא ואימים, המטוס קרטע ועמד בכל רגע לפני התרסקות, וגם לי ולאנשי הצוות יש ילדים בבית והיינו בטוחים ללא ספק שאנו אבודים ומשאירים יתומים בבית, אבל ישנו דבר עקרי נוסף שאני מבין שאף אחד מהנוסעים לא יודע ממנו שגרם לנו להיות בטוחים שאנו נאבדים, ואותו אני רוצה לספר לכם: מי שהסתכל מהחלון הבחין בצעון אש גדולה באמצע הטיסה המבהלת, אבל זו לא הייתה אש אלא משהו נורא אחר.

וכך הוא הסביר: מכיון שהמצברים שהניעו את המטוס שלנו היו חלשים מאוד לכן התאורה של המטוס קבתה וטסנו בשמי הארץ בלי ששום מטוס אחר יוכל להבחין בנו, ואכן הסכנה הגדולה הגיעה, ומטוס שחלף בדרך התקרב אלינו עד כדי שהוא היה צמוד אלינו ממש והארז שלו הוא זה שהיה נדמה כאש גדולה על המטוס שלנו.

באותו רגע הודענו במכשירי הקשר שלנו שפעת מתרחשת התנגשות בין שני מטוסים שגורמת לאסון נורא, אבל... בורא העולם גדול ויכול להציל גם ברגעי אימה שכאלו - כמו שאכן הוא עשה, ובארח נס ופלא המטוס שלנו חמק מזרועו של המטוס שעוד פסע קטן התנגש בנו... תודו לבורא עולם!!! כך הכריז הטיס.

הצבור שלנו היה נסער ונרגש מאוד ויהודים

הרחוקים מן המצוות נגשו אלי ואלו איך אפשר להבין על פי התורה את מה שהתרחש עמנו? השבתי להם שהקב"ה 'גומל לחיבים טובות' כלומר שהוא יתברך גומל טובות לאנשים שהתחייבו מיתה מדיו שמים ומיצלים מן המות מפני שהוא יתברך אוהב כל יהודי ונתן יד יד לפושעים על מנת שישיבו ללכת בדרך ה' הקדושה. הדבר עורר אותם לתשובה ולמדתי אותם לשמר שבת, להניח תפלין, ללבש ציצית, ומצוות נוספות.

צעבר כשש שעות עלינו למטוס חלופי (כאשר למען האמת לרה אותי פחד גדול לעלות למטוס אחרי מה שארע עמנו) והגעתי לבית בזמן סינדה מספקת של תשעה באב כשאני בריא ושלם, באותו תשעה באב הצטרפתי ביותר על חרבו בית המקדש עקב כך שלא יכלתי להביא קרבן תודה על הנס הגדול ששמח את ילבי שה' הציל את חיי ממנות בטוח.

לאחר תקופה הציעו לי לתבוע את החברה שעמקם טסנו שהכתיבו פצוים ולא נתנו, אבל השמחה שלי בהצלת חיי לא נתנה לי פנאי לעסק בתביעה הזאת כי אני מרגיש שקבלתי את כל החיים במתנה, והחיים יותר חשובים מעוד כמה שקלמים...

'נו' מסים הרב ד. עכשו אתה מבין כמה אתה צריך לשמח בכל נשימה שיש לך ואם לך לא ארעה זאת סכנת חיים זו לא סבה להתרפות מהודאה ואזכרה אתה צריך יותר להודות לה' שלא הביא אותך אפלו לכלל שום סכנה אלא הוא יתברך מרעיף טובות בלי גבול וכלי שום צערי!

י. א. בית שמש

יהודים גותקים

א. איזו בקשה של אליעזר היתה אמורה להציק לרבקה אמנו, ומדוע הוא נהג כך? **ב.** איזו בריאה חדשה פעל משה בתפלתו שתבא בכל דור? **ג.** איזו הנהגה תציל את האדם שלא יתחדשו עליו צרות מן השמים?

התשובות מונחות בתוכן גליון זה | את התשובות ניתן לשלוח בימי השבוע הבא לכתובת מייל זו: 7885595@gmail.com בצירוף שם, כתובת וטלפון. הופרות נכונה, יכנסו להגרלה על מתנה יוקרתית | האזכה מפרשת שלח: משה ווייס, בני ברק.

ניתן לתרום בגדרים פלוס ולהקדיש את העלון לרפואה והצלחה או לע"ג. את השמות יש לשלוח לכתובת המייל שבתחתית עמוד ג.

**מתקוות
הציצית
והתפלין**
בכל בקר בעת שאנו מתעטפים בציצית, יש לזכר את ה' החסד שה' עושה עמנו ולזכר את כל החסדים שה' עושה עמנו בחיי היום יום - חסדים של בריאת העולם שיש לנו נשימות, בריאות, פרות וירקות לאכילה וכו'.

ובעת הנהגת תפלין יש לזכר את החסדים המחדשים שה' עשה עמנו כשנהג עמנו בשנוי הסדר של חיי היום יום, והצילנו ורפא ואתנו ואת בנינו מחלאים. שהרי התפלין באות להזכיר לנו את חסד יציאת מצרים, שהוא חסד של שנוי מסדר חיי היום יום.